

vide, at vi dog vare Karle, som kunne gaa mod Ministeren, og ligeledes naar han mente, at der skulde ligge nogen som helst personlig Forfølgelse mod nogen bestemt Mand i denne Sag. De Herrer, som kende mit eget personlige Forhold til den paa-gældende Mand — og der er ikke saa faa, som vide noget om det — ville vide, at en Insinuation af denne Art er lige saa uberettiget som uskøn. Det er unægtelig udelukkende den højtærede Ministers Skyld, at denne Sag nu har faaet Dimensioner, som Finansudvalget paa ingen som helst Maade har tilsigtet. Den højtærede Minister sagde, at han var bleven meget forbavsset over, at Finansudvalget er gaaet mod denne Bevilling. Denne Forbavselse fra den højtærede Minister har forbavset Finansudvalget i høj Grad. Den højtærede Minister vil jo vide, at vi i en Række Tilfælde i Fjor og i Aar under Samtalerne med ham have sagt, at vi synes ikke om de mange Rejser, vi synes, at det er en overflødig Anvendelse af Statens Penge. Den højtærede Minister, som dog vist godt følger med hele Finansloven, vil jo vide, at vi have nægtet saadanne Bevillinger. Vi hørte den højtærede Justitsminister takke Finansudvalget for den sagkyndige og imødekommende Maade, hvorpaa vi have behandlet hans Afsnit af Budgettet. Under denne Tak maa altsaa ogsaa være indbefattet den Sending af Læger til Kongressen i Madrid, som vi altsaa, for at bruge dette Ord, toge Mod og Mands Hjerte til at nægte, og som — vel med et Suk, men dog uden at den højtærede Justitsminister tog saa højtideligt paa det, som vi nu hørte den højtærede Kultusminister gøre det, fik det høje Tings Tilslutning. Nu tror jeg dog virkelig, at de internationale Lægekongresser i og for sig ere langt mere indarbejdede og verdensbekendte Institutioner, hvor man meget bedre kunde sige, at det var ganske forskrækkeligt, at Danmark ikke var repræsenteret. Folketinget har haft det Mod at lade Danmark være ikke repræsenteret i Madrid. Jeg tror, Kongressen er dernede endnu; jeg har set nogle Beretninger om de Fester, som de skulle deltage i, og som forberedes for dem, hvis man har Penge til det dernede, men jeg har endnu ikke bemærket, at Danmark har lidt noget

Skaar i sin Anseelse ved, at vi ikke ere repræsenterede dernede. Hvad nu angaar denne Kongres i Rom, som jo har fremkaldt veltalende Udtalelser saavel fra det ærede Medlem for Frederiksberg (Ottosen) som ogsaa fra den højtærede Minister, skal jeg hverken sige noget ondt eller godt om den, thi den højtærede Minister har absolut ingen Ting fortalt os om Kongressen ud over det, som staar i Skrivelsen, og de Herrer kunne se, at det er ikke noget overmaade fyldigt Dokument; den indeholder ikke nogen egentlig Begrundelse af, at vi skulle gaa med dertil. Det er saa galt, at Chile og Serbien ere repræsenterede, men naar Navnene blive raabte op, hører man ikke Danmarks Navn. Den højtærede Minister siger, at Sverige og Norge ere repræsenterede med 3 Mand, og den højtærede Minister kunde have føjet til ved Personer, som — i alt Fald for Sveriges Vedkommende — dem husker jeg bestemt, for Norges Vedkommende husker jeg det ikke saa bestemt — have de allerbetydeligste Navne fra Sveriges egen Historie, Navne, som ere kendte hele Verden over i nordisk Arkæologi eller Sveriges Historie. Og saa møde vi altsaa med en eneste Mand, en Filolog, som nu det ærede Medlem for Frederiksberg ved sin sædvanlige Skarpsindighed faar pyntet op til ogsaa at være nordisk Historiker, en Mand, som alle ville betragte som Filolog, men som ingen har tænkt paa at ville betragte som nordisk Historiker, og den højtærede Minister siger vel at mærke i sin Skrivelse, at det er den historiske Forskning i Danmark, den nordiske Historieforskning, som skulde gøre det saa særlig nødvendigt, at Danmark var repræsenteret dernede. Den højtærede Minister sagde, at han ikke forstod, at de Grunde, vi anføre, skulle være tilstrækkelige til at sige nej. Den højtærede Minister maa undskyldte: Stillingen er den, at den, der kommer med et Forslag, et Krav, maa bevise, at Kravet er hjemlet; der ligger Bevisbyrden, ikke hos den, der siger nej. Det er først Finansudvalget og dernæst det høje Ting, som skal overbevises om, at Bevillingen er hjemlet. Det har den højtærede Minister ikke været heldig til at opnaa over for Finansudvalget; maaske han er det over for det høje Ting. Jeg tilstaar, at jeg skal bære det med